

Predsednica Republike Slovenije

NATAŠA PIRC MUSAR

**Govor predsednice Republike Slovenije dr. Nataše Pirc Musar
na slovesnosti
v spomin Mileni Zupančič (1946–2026)**

Ljubljana, 4. september 2026

*Spoštovana gospa Maša Jovanović,
spoštovani svojci,
spoštovani gledališki, filmski in televizijski sopotniki Milene Zupančič,
spoštovane gospe in gospodje,
dragi vsi, ki nas je zaznamovala Milena Zupančič.*

Slovo je del našega življenja. Vemó, da pride. Morali bi biti pripravljeni nanj. A vselej pride nekoliko prezgodaj. Toliko je še za postoriti. Toliko za povedati. Toliko za ustvariti.

Zato je težko izbrati besede ob slovesu osebnosti, kot je bila Milena Zupančič.

Več kot pol stoletja je s svojimi vlogami zaznamovala slovenski in evropski gledališki, filmski in televizijski prostor. Zaradi svoje pristnosti je znala nagovoriti družbo. Njene vloge so postale del našega časa in nas samih. Spremljale so različne generacije, vstopale v naše domove in ostajale v našem spominu. V njih smo prepoznavali sebe, svoje odnose, svoje slabosti in svoje upe. Skozi vloge je pripovedovala zgodbo prostora in ljudi, ki jim je pripadala.

Zato se zdi, da nobena beseda ni dovolj lepa, da bi z njo lahko opisali Mileno in njeno zapuščino. Pa vendar – morda je najlepše reči: »Živel je Milena Zupančič.« Živel je med nami, živel je za nas, živel je za oder. In mi smo imeli to srečo, da smo živeli z njo.

Zato se v imenu države in ljudi, ki jih imam čast predstavljati, nocoj poklanjam neponovljivi in večni Mileni Zupančič – našemu narodnemu dragulju. Eni od največjih in najbolj priljubljenih umetnic, ki je skozi več kot pol stoletja svojega igralskega poslanstva postala del naše kulturne dediščine, si prislužila občudovanje svojega ceha in ljudi ter najvišje odlikovanje države.

Mileni pa se poklanjam tudi kot meni zelo ljubi prijateljici. Pokončni ženski z izjemno življenjsko energijo, pronicljivim umom in velikim srcem. Ženski s svojim mnenjem in pogumom, da ga jasno in spoštljivo izrazi. Svojih besed ni razdajala brez premisleka in svojega imena ni zastavila brez prepričanja. Zato ji bom večno hvaležna za podporo. Bila je ena tistih žensk, ki so desetletja pred nami s svojo pokončnostjo premikale meje v javnem prostoru, da smo ženske danes lahko v boljšem položaju, kot so bile one.

Tako kot mnogi med vami bom pogrešala Mileno. Pogrešala jo bom v gledališču in na televiziji. Pogrešala jo bom ob sebi – nasmevano, iskreno, ranljivo, a hkrati močno.

Milena nam je podarila izjemen umetniški opus. Toda njene veličine ne moremo meriti samo s številom vlog, predstav, filmov ali nagrad.

Merimo jo s sledjo, ki jo pušča v nas. V slovenskem gledališču in filmu. V generacijah igralk in igralcev, ki so v ta čudovit poklic prišli za njo in zaradi nje. V zvestem občinstvu, ki smo skozi njene like morda kdaj nekoliko bolje razumeli človeka. V izjemnih človekoljubnih in humanitarnih dejanjih, ki jim je posvetila velik del svojega življenja.

Zato danes ne častimo samo vélike igralkе.

Slavimo enega tistih obrazov slovenskega naroda, ki bodo vedno z nami.

Zato se za to priložnost zdijo primerni verzi Toneta Pavčka. »Sreča je, če se delo dobro opravi in če imaš koga rad.« Milena je svoje delo opravila izvrstno. Rada je imela svojo umetnost in rada je imela ljudi.

In mi imamo radi njo. Zato kljub žalosti ob slovesu lahko s hvaležnostjo in ljubeznijo rečemo: *»Živela je Milena Zupančič in v nas je pustila neizbrisne sledi.«*

Skozi nas in umetnost, ki jo je tako ljubila, bo poslej živela kot legenda slovenske dramske umetnosti. Naš svet pa je zaradi nje lepši in boljši. Srečnejši.

Zatorej na snidenje v republiki sreče, ljuba Milena.